

הוסן ע"י כוכל עיין הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

בבא בתרא דף פ"ח ע"א

חנווני שנטל צלוחית מהתינוק כדי למוד בה ונשברה אח"כ ביד התינוק, לרבא ור' זירא האם נתחייב החנווני על הצלוחית?

נטלה כדי למוד לתינוק	נטלה כדי למוד לאחרים	
פטור ²	חייב ¹	לרבנן
פטור	פטור	לר' יהודה

לשמואל הנוטל כלי מהאומן לבקרו ונאנס באיזה אופנים חייב?

אינו תרעא חריפא	בתרעא חריפא	
פטור	חייב ³	דמיו קצוצים
פטור	פטור	אין דמיו קצוצים

בסוגי המוכרים דלהלן, כל כמה זמן צריכים הם לקנח מדותיהם?

לרשב"ג	לת"ק	
י"ב חודש ל' יום	ל' יום י"ב חודש	סיטון בעל הבית
לרבותיו דהרשב"ם: לא צריך ⁴ לרשב"ם: פעמים בשבוע ⁵	פעמים בשבוע	חנווני

¹ דס"ל שואל שלא מדעת גזלן הוא וחייב, ור' יהודה חולק וס"ל שפטור.

² באופן זה מודים חכמים לר' יהודה שפטור, וכמובא ברשב"ם ד"ה רבי יהודה וכו', דכיון שלא מדד בה לצורך אחר אלא לצורך הבעלים עדיין הוא ברשות בעלים ומשו"ה פטור על הצלוחית.

³ רק באופן זה חייב שכל ההנאה היא ללוקח, דכיון שתרעא חריפא ויש הרבה קופצים על המכר, ומחירו קצוץ חשיב בלקיחה זו לוקח גמור או שואל – רשב"ם ד"ה והני מילי.

⁴ הנה סברת רבותיו של הרשב"ם, שלרשב"ג ככול שהאדם מוכר יותר צריך לקנח מדותיו פחות, כיון שהכלי מתנקה מעצמו ע"י כל מדידה. ולכן בעל הבית שמוכר הכי פחות, צריך פעם בל' יום, וסיטון שמוכר יותר צריך פעם בי"ב חודש וחנווני שמוכר יותר מסיטון ל"צ בכלל. ולכך רשב"ג לא דיבר בזה במשנה.

⁵ וסברתו דכיון של"צ חנווני להטיף גי טיפות נדבק בכלי טובא, ולכך גם רשב"ג מודה בזה שצריך לקנח פעמים בשבוע.

הוסן ע"י כולל עיין הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

בבא בתרא דף פ"ח ע"ב

איבעיא להו היכי קאמר אחד מעשרה בלח וכו', מהו ביאור האיבעיא?

ביבש	בלח ⁶	
אחד מארבע מאות	אחד ממאה	צד א'
אחד ממאתים	אחד ממאה	צד ב'

החוטא בעריות דלהלן, האם מועלת לו תשובה? [תד"ה התם].

בעריות שאין מהם ממזרים	בעריות שיש מהם ממזרים	
אפשר	אי אפשר	לתוס'
אפשר	אפשר ⁷	לה"ר חיים

בוא וראה שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם וכו', כיצד?

בברכה	בקללה	
אם – קוממיות = 22	ואם – נפשם = 8	הקב"ה
והיה – לעבדם = 8	והיה – קונה = 22	משה

⁶ מה שפשוט בלח שהוא אחד מעשרה מליטרא לעשרה ליטראות, והיינו אחד ממאה, ביאר הרשב"ם בד"ה אחד מעשרה בבי' פירושים: א'. שהכרעה טפח היא אחד מאה, וא"כ במקום שאינם מכריעים ונותנים גירומין צריך ליתן אחד ממאה. ב'. דדייקינן ליה מלישנא דמתניתין דקתני אחד לעשרה בלח ולא קתני אחד מעשרה, מוכח דחסורי מחסרא והכי קתני, אחד מעשרה לעשרה. וכן גם פירשו בתד"ה ד"ה אחד. אלא שהקשו על זה ופירשו בשם רשב"א שאין חיוב של גירומין שהוא מה"ת בפחות מעשרה.

⁷ והא דאמרינן איזהו מעוות שלא יוכל לתקון זה הבא על הערוה והוליד ממנה ממזר. ת"י ה"ר חיים דאף שלא יוכל לתקן, מ"מ יכול מיהו לעשות מקצת תשובה שצוה הקב"ה לזו העבירה. אולם בגזול את הרבים אין לו את האפשרות לקיים את התשובה שצוה הקב"ה לזו העבירה, דאינו יכול להשיב הגזילה דלא יודע למי.